

Şikayet

– Ali Akın · 20 Aralık 2010

Beyşehir, Nisan 2002

Eşini iki ay önce kaybetmişti. Acısına merdane sabrı göstermeye çalışsa da, evde kaldıkça, eşinin kokusu ve sesiyle kol kola gezen hatıraları, yaşlı yüreğine doluyor, eşinin özlemine dayanamıyordu.

Sabahları, evinden erkenden çıkıyor. Eş, dost yanında ve göl kenarındaki balıkçı kahvehanelerinde oyalanıyordu. Kof cevizler gibi boş evine dönmek zorunda kalmasından korkuyor, zamanın geçmesini istemiyordu.

Akşam olmuş, zaman hayli ilerlemişti. Kahveci bardakları yıkamış, garsonlar sandalyelerin yorgun ayaklarını dinlendirmek istercesine baş aşağı, masalara dizmeye başlamışlardı.

Kahvehaneden çıktı. İstemeye istemeye evinin yolunu tuttu. İçeri girdi. İki aydır alışkanlık edindiği şekilde, tüm odaların lambalarını açtı.

Bir eksiklik vardı. Kapıyı açtığı anda kafesteki kuşun sesini duymamıştı. Yaşlı bedeninden beklenmeyen bir çeviklikle oturma odasına koştu. Kafese baktı. Maviş, kafes tabanında serili gazete sayfasının üzerinde, hareketsiz yatıyordu.

Acı bir şaşkınlık yaşadı. Eşinden geride kalan, tek canlı dostları olan mavişi, yabancı olmadığı ölüm almıştı. Tüm ışıkları yanan evde karanlıklara gömüldü.

Küçük gözlerinden, merhamet meleği gibi akan gözyaşları, yüzündeki hüznün izlerinden süzüldü. Titreyen elleri ile açtı kafesi. Yumuşak mavi tüylere dokundu. Oysa; suyunu, temizliğini ve yemini eksik etmemişti. Sadece eşinin verdiği sevgiyi veremiyor, bunun için kendisini hep suçlu hissediyordu.

Mavişi avucuna aldı. Kırık gönlünü, yalnızlığın dibinde buldu.

Yatağına kardan bir adam gibi uzandı. Avucunun içerisinde tuttuğu mavişi yüreğinin üzerine koydu.

Boş kafese bakarak söylendi.

"Kuşların sohbeti pek hoş olurdu oysa. Galiba şikâyet sevgisizlikten."

Ali AKIN